

Анна Павліченко

ТІНІ ВІЙНИ

Київ

УДК 821.161
П12

Павліченко Анна

П12 Тіні війни : збірка прози. Київ : Видавництво
Ліра-К, 2023. 142 с.
ISBN 978-617-520-610-2

«Тіні війни» збірник новел, оповідань, коротких п'єс – що закарбували злочини росіян у текстах, що доповнені фото. Це історії з різних куточків пораненої України. Лейтмотив творів – це маловідомі герої, які скромно, без нагород зробили свій внесок у творення та збереження України. У творах піднімається проблематика соціуму та культури – відголос війни... Кожен твір – це чиясь дама, але кожна драма розказує про незламних. Не зважаючи на жанр короткої прози, тексти багатосюжетні, та містять підтексти важливі меседжі до читача.

Присвячується всім партизанам, невідомим борцям за Незалежність.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-610-2

© Павліченко А., 2023
© Видавництво Ліра-К, 2023

*Фото 1. «Леся» мурал Крістіан Гемі, м. Бородянка (Київщина),
вул. Центральна – житловий будинок,
зруйнований російськими окупантами.
Автор: К. Чорноморець, 2023 р.*

Вона (п'єса)

Леся: Я не кликала тебе, тож забирайся,
іди геть із моєї землі!

Вона: Не кликала? Але твій народ сотні
років чекав на мене тут, не полишаючи своєї
бротьби!

Леся: На тебе чекав?! Щоби ти скидала бомби, щоби ти засипала камінням тіла моїх земляків і випалювала родючі чорноземи?! Ти смердюча, не прохана курва, яка змішала ґрунт з кров'ю!

Вона: Прошу поваги! Ти, панянку, може, й бачиш мене, але лише з поверху своєї багатоповерхівки. Поки що не тобі судити мене...

Леся: От тільки твоя правда у горі та крові! А моя боротьба закарбована в слові!

Вона: Дівчинко, послухай: я знаю, що ти була для поколінь національним героєм, але зараз ти тут просто вцілілий шматок каменю.

Леся: Кажеш, каменю... Але навіть тобі не вдалося знищити мене. Справжні герої не вмирають.

Вона: Але знай: твої слова та слова твоїх братів і породили мене. Ви кричали зі своїх могил, а своїми текстами підняли не лише Дніпро могучий, а й цілі покоління та пороги кручі. Усі ви борці незалежності породили

мене, самі того не відаючи. Бо ворог не по-
мре без смерті.

Леся: Мені все ще немає бажання вірити
твоїм словам!

Вона: А ти не вір, а споглядай. Дивись на
мене зі своєї кам'яної брили. Ти тут закарбо-
вана митцем, щоб твої очі бачили крізь віки...

Леся: Але хочеться, щоб ти забралася геть!

Вона: Так, я обпалюю вогнем, закидую ка-
мінням і трощу долі, засіваючи землю моги-
лами. Проте, дівчинко, затям: іншого шляху
немає. Україна лише важким, запеклим боєм
може вибороти волю. І це не лише свобода
від зовнішнього ворога.

Леся: Невже в новому тисячолітті немає
іншого способу поділити світ без крові? На-
віщо закон та папери? Навіщо стільки тих му-
дрих мужів збираються за круглими столами?

Вона: Немає поки, немає... Адже світ спить,
і лише ми з тобою і твоїми братами й сестра-
ми здатні його пробудити. Пролити світло на
цю пітьму. Щоби вони схаменулися й не пря-

мували у прірву. Цей ірод таки роззявив пащу на райську землю, і я обіцяю покарати його навіки.

Леся: Але чому ці муки ти посилаєш тим, хто ні в чому не завинив? Чому діти мають оплакувати своїх батьків, ховаючи їх? За що це їм?

Вона: Така ціна. Така ціна вашого раю і панування на сій землі. Тут я розділятиму душі між пеклом і раєм за їхніми вчинками. Щоби обраний народ, який не має страху, здобув джерело життя.

Леся: Будь ти проклята, брехлива і смердюча! Зараз ти лише жонглуєш безневинними смертними!

Вона: Гниле яблуко на землі – то є не лише сморід та мухи, це ще насіння, яке дасть паростки на нове життя, тож завдячуючи цим неприємним процесам буятиме дивовижний сад з плодами. Адже де смерть, там і життя.

Леся: Назло тобі – я стоятиму тут незрушно на варті, хоч і плакатиму кам'яними сльоза-

ми. Та стоятиму тут все одно до кінця, доки не побачу, як здобудемо обіцяну волю!

Вона: А вона дається не всім, лише сильним світу цього... А ми з тобою все-таки маємо спільну правду.

Фото 2. «Леся» мурал Крістіан Гемі, м. Бородянка, вулиця Центральна – той же будинок, зруйнований російськими окупантами. Автор: К. Чорноморець.